

Reisverslag Stichting Sûrplus: 14-04-2005:

14-04-2005: Om 23.00 uur rijden vertrekken we vanuit Kruiningen, na van iedereen afscheid genomen te hebben. Via België, Duitsland, Oostenrijk komen we de volgende dag om 18.00 uur bij de Hongaarse grens Heyeshalom aan. Net over de grens slapen we in hotel Paprika, een goed en goedkoop hotel. Voor € 60.00 voor 4 personen met uitgebreid ontbijt. Vroeg slapen en s'morgens weer vroeg op.

16-04-2005: Na een lekker ontbijt zitten we om 8.00 uur weer in de auto op weg naar Budapest. In Budapest gaan we een studente ophalen, die met ons mee wil rijden naar Oekraïne. Melinda heeft ons vroeger altijd met tolwerk bijgestaan en we kennen haar al jaren. Ze kan nu haar familie opzoeken en ons eventueel helpen met vertalen.

Na een hele dag rijden komen we om 18.00 uur in Vyloc aan, hier moeten we de grens passeren. Deze passage ligt voor ons vlak bij de Roemeense grens en het gunstigst ten opzichte van ons werkgebied. Na nogal wat gebakkelei met enige douaniers kunnen we na 2,5 uur de grens passeren. We betalen nooit corrupte ambtenaren. Om 21.00 uur komen we dan eindelijk moe en hongerig op ons slaapadres in Korolevo aan. Daar worden we allerhartelijkst door de familie Markanchuk onthaald. Na een borrel, eten en even praten gaan we vlug naar bed.

17-04-2005: Zondag, deze dag willen we eigenlijk niets ondernemen. Na ontbeten te hebben gaan we om 9.00 uur naar de familie Gerhardt. Na een hartelijk weerzien, wil Slavic en familie naar Eva Valkotsch, zijn schoonzuster. Haar derde kind wordt vandaag 1 jaar en dat is altijd een speciale dag. Wij zijn met een minibus waar genoeg mensen in kunnen. We rijden terug naar Nevetlen om opa en oma op te halen. Over een weg waar meer gaten dan asfalt op zit en dat over 30 km. Slavic rijdt daar rustig met een gangetje van 80 km/uur, wij rijden iets meer geciviliseerd en komen onbeschadigd aan. Slavic's auto heeft een dubbele

velg opgelopen, met een hamer wordt deze weer terug geslagen. Bij ons kwamen de bovenkastjes van de camper los van het plafond. Achterin weet je met goed fatsoen niet te zitten en krijg je wandelende nieren. Nu begint de reis pas, van hier uit moeten we nog 150 km. naar Chop. Het is gelukkig prachtig weer.

Na dik 3 uur rijden komen we aan, we begroeten iedereen en kunnen lekker buiten in het zonnetje blijven zitten. Alle vrienden en kennissen zijn aanwezig en we worden weer volgestopt. Eva is hoofd van Dorkas-organisatie-Oekraïne en Thomas, haar man, werkt er ook.

s' Avonds'om 20.00 uur vertrekken we weer op weg naar Korolevo, alles blijft heel en we gaan direct naar bed.

18-04-2005: Deze morgen gaan we samen met Slavic het werk op de school bekijken. Op de school worden we blij verrast door een groep kinderen die een voorstelling voor ons geven. Dit alles in folkloristische klederdracht en begeleid door een piano. Daarna gaan we in de kelders de gerepareerde leidingen bekijken. Onze mond valt open. Wat is alles vakkundig aangelegd, zelfs met westerse ogen gezien kunnen we niets ontdekken. Alle stalen leidingen van de afvoeren zijn door P.V.C. vervangen en goed gebeugeld. Zelfs aan beluchters is gedacht. De oude stalen waterleidingen zijn door dikwandig P.V.C. vervangen en aan elkaar gelast. Er was hoog kwalitatief werk geleverd, zeker gezien met wat voor middelen het gemaakt moest worden. Petje af voor de werklui.

Dan op de begane grond alles bekijken, hier zijn nieuwe wastafels opgehangen en aangesloten, de toiletten zijn ook geplaatst en werken allemaal. De wasruimte was ook vernieuwd, alleen het bad moest nog geplaatst worden. Op de 1 ste verdieping is op 1 lokaal na ook alles klaar. Prachtig.

Al het sanitair was voor heel weinig geld van Dorkas gekocht. De mensen hier zijn heel inventief bezig geweest, het is roeien met de riemen die men heeft. De directrice en al het personeel zijn heel blij en tevreden, na 20 jaar eindelijk goed sanitair en wasgroepen. Ook zijn overal nieuwe kranen gemonteerd.

s' Avonds gaan we met zijn vieren bij Warscha douchen, want in "Hotel Morica" is geen warm water aanwezig en maar uit 1 kraan buiten komt koud water. Na het douchen moeten we weer warm eten en een kitchie Palinka drinken. Om een uur of 11 gaan we weer naar ons bedje toe.

19-04-2005: Om 10.00 uur richting

Slavic en daar alle rapporten en rekeningen doorgenomen en gecheckt. Alles wat we kunnen nagaan klopt, ook worden alle rapporten van onze adoptiekinderen doorgenomen en besproken. Dan wordt er door ons beslist dat Vasyl, onze voorman, die € 500, - van zichzelf gebruikt heeft om zijn 4 werknemers loon te kunnen betalen met Kerst, € 300, - extra krijgt ter compensatie. Ook omdat dit team buitengewoon goed werk geleverd heeft. Zeker gezien ze nog nooit zo een groot project gedaan hadden. Gelukkig had ik dat allemaal al ingecalculeerd.

Slavic heeft gedurende al deze maanden supervisie verleend, waardoor dit werk kwalitatief zo goed uit de verf is gekomen. Ook voor al zijn inspanningen en kilometervergoeding t.a.v. onze adoptiekinderen besluiten we hem € 150, - te geven voor zijn gemaakte kosten.

Daarna wordt besloten dat Rinus met Leo en Adriëne naar Endrebasze gaan om hem het beloofde gereedschap te brengen. Hij was blij hiermee en vertelde dat ze momenteel veel werk hadden. Hij maakt o.a. doodskisten en meubels. Atilla, zijn zoon smokkelt 5 à 6x per dag dieselolie naar Roemenië en verdient daar per rit € 10, - à € 15, - mee. Deze mensen pakken alles aan om geld te verdienen. Luba, onze doktersvrouw en haar man Layos, zijn helaas niet thuis. Dan gaan ze nog naar Vinogradovo om daar te gaan shoppen op de markt.

Geert-Jan, gaat samen met Slavic, de adoptiekinderen bezoeken. Dit om te bekijken hoe de leefsituatie is en ook om nieuwe foto's te maken voor onze adoptieouders thuis in Nederland.. Er wordt ook aan hen gevraagd om een kort levensverhaal op papier te zetten en dit donderdagmiddag bij Slavic in te leveren, zodat wij deze mee naar huis kunnen nemen.

Allereerst gaan ze naar het adres vlakbij,

waar een alleenstaande moeder (fam. Misarosh) woont met een tweeling. Ze heeft geen vast inkomen, maar knipt en kapt thuis mensen. Hiermee verdient ze een beetje. Ze liet ook meteen zien wat ze met ons geld gedaan had. De kinderen zagen er goed uit en gaan naar school. Ze kon nu ook weer de gas - en lichtrekening betalen en ze had een nieuwe waterpomp gekocht om het water op te kunnen pompen. Dan gaan we naar Viktorya Karenlyako, dit is

een weeskind van 16 jaar, die samen met haar oma (64) woont in een huisje. Oma is slecht ter been en is pas geopereerd, heeft na de operatie een fikse infectie opgelopen en is zeer verzwakt. Viktorya gaat nog steeds naar school en studeert wiskunde en scheikunde. We hopen dat oma vlug aansterkt anders is het leed niet te overzien.

Ondertussen is het al 12.30 uur en om 10.00 uur had Slavic afgesproken de burgemeester te bezoeken, we gaan naar het gemeentehuis en melden ons. Alles wordt meteen aan de kant geschoven om met ons te kunnen spreken. Het was niet erg dat we er om 10.00 uur niet waren, want de burgervader was ook nog maar juist terug. Hij verwelkomde ons hartelijk. Een bescheiden man met weinig kapsones. Op zijn bureau staan nog steeds een zwarte en een rode telefoon. De "hotline" wordt stilgelegd en we worden niet meer gestoord. Hij waardeert het zeer wat wij voor zijn gemeente doen en is ook op school geweest om te kijken. Hij vertelt dat zonder onze hulp deze gesloten had moeten worden. We spreken ook over het gebeurde met onze priester, die voor € 25.000,- van zijn gemeente had gestolen. Dit was de waarde van onze meegebrachte goederen van 2 jaar terug. De priester is ondertussen vertrokken en zijn school gesloten, de kinderen zijn weer de dupe. Kun je zien wat zelfverrijking door een priester te weeg kan brengen. We praten over een betere samenwerking tussen ons en de gemeente. Hij juicht dat alleen maar toe en wil dit bezegelen door ons uit te nodigen op een vriendschappelijke avond ergens in een restaurant. Hij denkt misschien dat we maar met 2 man zullen komen, maar daar zal hij donderdagavond wel achter komen. Hij zou er ook voor zorgen dat de naam Surplus gezuiverd zou worden via een officieel stuk in de krant. We nemen afscheid en gaan op weg naar het volgende adres. Eerst even langs Morica om te kijken of de anderen al terug zijn. Ze zijn terug gekomen met een zieke Leo, hij ligt in bed. Hij ligt in bed met hoge koorts, wat te doen? Gelukkig heeft Geert-Jan naprosine bij zich, dit is ontstekingsremmend en koortsverlagend. We hopen maar dat het helpt. Rinus blijft bij hem om hem in de gaten te houden. Adriënne gaat met ons mee om de adoptiekinderen te bezoeken. We gaan eerst 2 spoedeisende gevallen bekijken om te zien wat we hier kunnen doen.

We gaan naar een klein huisje waar een alleenstaande moeder met 3 zonen woont. Als ze al werk heeft naait ze jurken voor de zigeuners. Ze ontvangt hiervoor 1,50 griven/per m. stof en er gaat 50 m. in 1 jurk. 1 Jurk kost haar een week tijd. Haar jongens zijn 18, 15 en 12 jaar oud. Ze gaan nog allemaal naar school, de jongste is net geopereerd aan een zakbreuk. Die loopt nog niet zo lekker. We maken foto's en nemen afscheid.

Op naar het volgende adres. Daar moeten we over een pas gestorte stapel hout klimmen om bij de deur te komen. Binnen ligt opa (60) op bed met 2 geamputeerde benen. Hij heeft in 2001, tijdens de overstroming koudvuur opgelopen. Zijn vrouw runt het huishouden. Ze hebben 3 kinderen van zichzelf en 3 kinderen van hun zoon in huis. De moeder van deze kinderen is vorig jaar gestorven tijdens de bevalling van een kind. Bevallingen worden hier altijd in het ziekenhuis gedaan, ze moest met de keizersnee geholpen worden. Daar er geen geld was hebben de dokters dit niet gedaan met de dood tot gevolg. Toen de vrouw overleden was hebben ze snel de buik opengemaakt om niet de schuldvraag bij hen te leggen. Lang leve de macht. Het jongste kind is geboren met een open hartje, de 2-de heeft hepatitis-b opgelopen, dit is in beide gevallen dodelijk in Oekraïne. Geen geld geen genezing. De vader heeft werk, maar al het verdiende geld gaat op aan medicijnen en doktersbezoeken. De volgende dag moeten ze met 1 van de kinderen naar het ziekenhuis voor onderzoek, maar er is geen geld. Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen om hier niet mijn portemonnaie te trekken en € 20,- achter te laten. Dit zullen ze hard genoeg nodig hebben.

We vertrekken, het huilen staat ons nader dan het lachen. We rijden met stille trom terug naar huis.

Bij Morica aangekomen laten we Oksana Kelemen, 1 van onze adoptiekinderen, verwittigen om naar ons toe te komen. Wat moeten we met haar aanvangen? Ze woont met 3 broers in 1 huis sinds haar 6-de jaar, toen zijn in 1 jaar tijd haar beide ouders overleden. Ze wordt in alle opzichten misbruikt is ons vermoeden. Alle 3 haar broers zijn alcoholist.

In de 3 jaar dat we haar begeleiden heeft ze nooit meer dan 3 woorden gesproken, zo bescheiden en bang is ze. Van het geld dat ze van ons krijgt ging ze naar een technische school, maar is daar in februari mee gestopt. We

willen weten wat er is gebeurd. Slavic en Geert-Jan gaan met haar in een ander vertrek zitten en vertellen haar dat alles wat er besproken wordt niet buiten deze kamer zal komen. Dit om haar vertrouwen te winnen. Dan eindelijk na een half uur begint ze schoorvoetend te praten. Tot aan het overlijden van haar ouders was het gezin heel gelukkig. Daarna zijn haar broers gaan drinken en moest zij het hele huishouden runnen. Ze moest zelfs de was van de burens doen. Al het geld ging aan drank op. Ze was heel ongelukkig en alleen. Toen hoorde ze van Stichting Surplus en zocht contact met ons, ze ging weer naar school en Slavic werd haar mentor. Vanaf die tijd ging het beter met haar. Op school werd ze gepest vanwege haar dialect en was te verlegen om van zich af te bijten. Dit was ook de reden om niet meer te gaan. Geert-Jan vraagt haar of ze een vriend heeft en jawel ze heeft er een. Deze neemt het voor haar op en ze houdt zielsveel van hem, ze vertelt ons dat ze deze zomer wil trouwen. Geert-Jan legt haar uit dat dan de hulp van Surplus op zal houden, dit kan ze goed begrijpen. Hij belooft haar dat hij nog 1 ding wil doen nl. voor een trouwjurk zorgen, als laatste gebaar van ons uit. Ze is dolgelukkig hiermee, want ze had er zelf geen geld voor. Dus diegenen die dit lezen en haar een goed hart toedragen wil ik vragen: hebben jullie thuis een trouwjurk hangen en willen jullie die voor dit doel ter beschikking stellen of willen jullie iets geven hiervoor neem dan even contact op. (0620018735) Een trouwjurk kan ook daar gekocht worden en kost tussen de € 50, - en € 80, -. Alle kinderen vragen we om een kort briefje te maken met hun interpretatie over hun leven en onze hulp. Dit was een enerverend dagje en s'avonds ondernemen we niets meer en gaan vroeg op stok.

20-04-2005: Om 7.00 uur staan we op en zien dat: 'it's raining cats and dogs'. Dus we wijzigen ons plan.

Leo staat van onder tot boven onder de uitslag, maar de koorts is gezakt. Geert-Jan denkt aan een penicilline allergie, wat zeer ernstige gevolgen kan hebben. Geert-Jan begint het reisverslag te schrijven en de anderen wachten tot het ophoudt met regenen. Toch vertrouwen we het niet met Leo en vragen aan Morica of ze een afspraak wil maken in het ziekenhuis. s'Morgens gaan ze samen naar het ziekenhuis, waar de situatie onderzocht wordt. Er wordt niet POECHOE MOEGE over gedaan en men neemt de situatie zeer ernstig. Men besluit hem injecties te geven, hij moet zijn broek laten zakken, en wordt geïnjecteerd. Dit onder het toeziend oog van een stuk of 6 verpleegsters. Leo was een speciaal "geval", blijkbaar. Het was wel een beetje hilarisch. Vanavond om 21.00 uur het zelfde ritueel, maar dan thuis. Hij moet ook minimaal 3 liter water per dag drinken en geen alcohol of eiwitten eten. Dit valt in Oekraïne niet mee, bijna overal zitten eiwitten in. Deze dag valt een beetje in het water.

Laat in de middag besluiten Slavic samen met Angelica, Geert-Jan en Adriënne om nog 2 adressen in de bergen op te zoeken. Het is ondertussen opgehouden met regenen. Toen we onder aan de berg aankwamen begon Slavic te zuchten, we weten nu waarom. Een stijgingspercentage van meer dan 20% en dan nog een weg die alleen maar bestaat uit rotsblokken is niet bevorderlijk voor auto en mens. Zelfs met een tractor zou het nog problemen opleveren.

We geven gas en beginnen aan de onderneming, gelukkig is het niet mijn auto. Het is een prachtig ongerept gebied om vakantie te houden, als het mooi weer is. De auto, van net een jaar oud, kreunt en steunt. Adriënne achterin staat doodsangsten uit. Die ziet niet wat er gebeurt. Dan bijna boven komt er een vrouw naar beneden, dit blijkt de moeder van onze kinderen te zijn. Ze wijst ons de weg en wij gaan verder tot bij haar huis en wachten daar totdat zij ook weer terug is. Binnen vragen we alle gegevens en maken een foto van de kinderen en nemen afscheid. Nu verder naar het laatste adres, dit is op een andere berg. Boven aangekomen vraagt Slavic of de weg nog begaanbaar is en komt even later terug. Een man met een oude Lada zal ons voorrijden zo ver als mogelijk is. Nu begint de roetsjbaan naar beneden. Zelfs voor mij hoeft het niet meer en Adriënne wordt het ook goed beu. Het is aardedonker en we zien niets als af en toe de achterlichten van die andere auto. Dan stoppen we en Slavic loopt met de man naar beneden een dal in. Adriënne en ik moeten beide plassen en zoeken een boom uit. Na een kwartier wachten komt Slavic terug en vertelt dat we 3x een snelstromend riviertje met de auto moeten nemen om op de andere berg te komen. Gelukkig vind ook hij de risico's te groot om verder te gaan en we besluiten om onverrichterzake naar huis te gaan. Pfuuuuuuu.

Deze nacht worden we met geen stok meer wakker.

21-04-2005: Om 8.00 uur samen ontbijt en daarna samen met Leo terug naar het ziekenhuis voor een nieuw onderzoek. Gelukkig is alles goed en wordt zijn uitslag minder. Weer 3 spuiten en vertrekken we. Vanavond ook weer 3 en morgenvroeg nog 3.

Dan gaan we naar de school om daar foto's te maken terwijl wij bezig zijn met installeren. Dit om Kiev om de tuin te leiden. Hiermee kunnen we bewijzen dat niet de plaatselijke vaklui maar wij het werk doen. Dit om belastingperikelen te voorkomen.

Rinus gaat samen met Morica en Gabriëlla proberen om 450 paaseieren voor de kinderen te kopen. Dit zal hier niet meevallen.

s'Middags gaat Geert-Jan samen met Slavic officiële papieren opstellen om onze gift t.o.v. de school zwart op wit te stellen, zodat er later geen moeilijkheden hierover kunnen ontstaan. Niet voor hem en niet voor ons.

s'Avonds zou hij deze ook in het Oekraïens vertalen, zodat we deze ook konden ondertekenen.

Om 17.00 uur gaan we met zijn allen in de minibus naar het restaurant waar we zijn uitgenodigd, dit om de vriendschapsbanden aan te halen. Boven een disco is het restaurant gelegen, chique de friemel. We nemen aan tafel plaats en de burgemeester heet iedereen van ons welkom, allerlei toespraken worden gehouden en er worden allerlei loftuitingen gehouden. Niets voor ons. Er worden ook afspraken gemaakt voor in de toekomst. De sfeer is niet meer zo koel. De burgervader dankte ons ook dat we de kinderen, ondanks alle tegenwerking bleven steunen. Anderen hadden al lang de plaat gepoetst. In Korolevo waren wij de enige organisatie die zich hiervoor in zette. Vooral voor wees- en dubbel gehandicapte kinderen is dit heel belangrijk, deze hebben nl. ook die liefde en warmte nodig dan valide kinderen.

Zelfs van staatswege uit wordt dit niet gedaan, dit wordt weggestopt. Het eten was uitstekend en goed verzorgt, hiervoor alle lof.

We kunnen terugzien op een zeer geslaagde avond en denken dat we hiermee een hoop goodwill gekweekt hebben. Alles bij elkaar heeft deze nog geen € 100,- gekost en men wil niets weten van dat wij hierin ook de helft betalen.

Om 23.00 uur brengen we eerst onze gasten naar huis en daarna gaan Rinus en Geert-Jan, samen met Slavic, naar de directrice van de school om daar nog wat wijn in te slaan. We willen 30 liter kopen in jerricans en betalen, maar daar willen ze niets van weten. Na wat gedronken en gepraat te hebben gaan ook wij naar huis. Morgen moeten we er weer vroeg uit om van iedereen afscheid te nemen, want we gaan naar Nederland terug. Om 1,00 uur liggen ook wij op bed.

22-04-2005: Om 7.00 uur wakker, wassen en aankleden. We drinken een bak koffie en nemen afscheid van de familie Markanchuk, die altijd voor ons gezorgd heeft. We drukken hun nog € 150,- in handen en vertrekken, dit met de nodige cadeaus voor het thuisfront. Dan gaan we traditiegetrouw naar de familie Gerhardt om daar onze laatste maaltijd te nuttigen en afscheid te nemen. Grootmoeder, als hoofd van de familie en ook een beetje mijn moeder, leest nog een stuk uit de bijbel en wenst ons een behouden thuisreis en ook onze families worden niet vergeten. Wat een lieve mensen.

Ook nog even langs de school om de paastractaties af te leveren, zodat ze deze over 2 weken uit kunnen delen. Want dan is het hier pas Pasen.

Dan vertrekken we met smart in onze harten.

Na 2 dagen rijden komen we weer gezond maar moe thuis en kunnen alles weer oppakken. Morgen weer werken.....